

свързано зашепнаха. Тѣ шепнаха любезни думи за обичната му майка и милата родна страна.

Той молѣше да бѣде занесенъ тамъ въ родното си село . . . но прѣди да успѣе да завърше, той трепна и прочитъ му се затвориха завинаги.

Другарьтъ му се изправи. Очитъ му бѣха пълни съ сълзи. На около бѣ тихо и пусто. Трѣвитъ шумнаха съ жълтитъ си листа. Изведнажъ прохвуча граната, падна наблизо, изрева, дигна купчина прѣстъ и замлъкна. И дълго прѣзъ черния барутенъ пушѣкъ се виждаше какъ надъ трупа стоеше съ шапка въ рѣка войникъ, जो испращаше послѣдното прости на другарьтъ си отъ дѣтинство.

18.

Е д н а н о щ ѣ .

Бѣ хубава свѣтла нощъ Небето бѣ обсиано съ хиляди звѣзди. Тихъ остъръ вѣтъръ по духваше и цѣлуваше съ студениятъ си вълни загорѣлитъ уста на войниците. Той шепнѣше нѣжно и тайнствено и когато допираше мразовитата си цѣлувка до блѣдно-жълтитъ лица, тогазъ всѣки чуваше тихия му кротѣкъ шопотъ.

„Азъ ида отъ вашата родина, далечъ е тя и нейния горещъ поздравъ ви нося азъ“ . . .

Потъмнѣлитъ лица се проясняватъ. Тѣ се радватъ, когато имъ заговорятъ за тѣхната родина. И когато вѣтърътъ отново зашумва, тѣ бързо запитватъ :

„Кажи вѣтре, ти, който обичашъ да си играешъ съ буйния огънь на седѣнкитъ, кажи, имали пакъ весели седѣнки и край буйния огънь засмѣни ли дѣвойки пѣятъ?“